

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/56/2015
Identifikačné číslo spisu:	6014200948
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6014200948.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: JUDr. D. W., narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom W., proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, Námestie Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP1-2014/015610-2/6ĎJ zo dňa 05.05.2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/136/2014-51 zo dňa 12.11.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/136/2014-51 zo dňa 12. novembra 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP1-2014/015610-2/6ĎJ zo dňa 05.05.2014, ktorým tento zmenil výrok rozhodnutia Okresného úradu Veľký Krtíš, odbor všeobecnej vnútornej správy, (ďalej len „správny orgán prvého stupňa“ alebo „prvostupňový správny orgán“) č. OU-VK-OVVS-2013/01776/447 zo dňa 10.12.2013. Prvostupňovým rozhodnutím správny orgán rozhodol o tom, že žalobca je vinný zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu iným hrubým správaním a schválnosťami podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tým, že v mesiaci september roku 2012 riaditeľovi závodu Stredoslovenská vodárenská prevádzková spoločnosť a.s., závod 05 Veľký Krtíš doručil list, ktorým žiadal o postihnutie Y. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. za jej nevhodné správanie voči zákazníkovi U. G. z Q., pričom uvedená vec bola zamestnávateľom v roku 2012 prešetrená ako

neopodstatnená, avšak v priebehu rokov 2012 a 2013 naďalej doručoval jej zamestnávateľovi listy, ktorými žiadal, aby bola za nejaké nevhodné správanie voči zákazníkovi U. G. postihnutá, zamestnávateľ vec opäť prešetril s tým, že k žiadnemu nevhodnému správaniu voči zákazníkovi U. G. zo strany Y. W. nedošlo a podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch mu za spáchaný priestupok uložil sankciu - pokarhanie. Žalovaný správny orgán napadnutým rozhodnutím zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa tak, že vo výroku za slovami „zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu“ zostávajúcu časť právnej a skutkovej vety výroku nahradil znením: „schválnosťami podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch), ktorého sa dopustil tým, že dňa 10.09.2012 doručil spoločnosti Stredoslovenská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s., Banícka 39, 990 01 Veľký Krtíš list, ktorým žiadal o prijatie opatrenia voči zamestnankyni Y. W., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom D. za jej nevhodné správanie voči zákazníkovi U. G. z Q., pričom uvedená vec bola zamestnávateľom v roku 2012 prešetrovaná ako neopodstatnená, avšak v priebehu rokov 2012 a 2013 naďalej doručoval jej zamestnávateľovi listy, ktorými poukazoval na jej nevhodné správanie voči zákazníkovi U. G. z Q.“ V ostatných častiach ponechal rozhodnutie správneho orgánu v platnosti, teda za spáchaný priestupok bola žalobcovi uložená podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch sankcia - pokarhanie.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že posudzoval zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu len v rozsahu a z dôvodov tvrdených v žalobe a po preskúmaní veci dospel k záveru, že žiadne zo žalobných námietok nie sú relevantné privodiť zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu o nedostatočne zistenom skutkovom stave, naopak, zastával názor, že skutkové okolnosti prípadu boli v dostatočnom rozsahu objasnené pre vyvodenie právneho záveru, s ktorým sa súd v plnom rozsahu stotožnil.

Poznamenal, že nebolo sporné, že žalobca písal listy, ktoré smerovali voči ním vnímanému nevhodnému správaniu Y. W., o ktorom sa mal dozvedieť od občana U. G. a ktorým sa dopustil schválností, ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch.

Poukázal na vymedzenie schválností ako úmyselného strpčovania alebo sťažovania života inej osoby drobnými priekmi a prekážkami zo zlomyseľnosti alebo inej nevysvetliteľnej racionálnej príčiny, pričom, aby došlo k naplneniu skutkovej podstaty priestupku, je potrebné, aby došlo aspoň k dvom schválnostiam, v uvedenom prípade aspoň dvom listom.

Súd skonštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobcu na takéto konanie splnomocnil U. G., ani to, že tento občan súhlasil s konaním žalobcu, ktorý sa sám iniciatívne podujal riešiť veci v jeho záujme.

Vo vzťahu k slobode prejavu v zmysle Ústavy SR, mal súd za to, že slobodu prejavu zakotvenú v článku 26 Ústavy SR nemožno vnímať absolútne, bezbreho. Stotožnil sa so žalovaným, ktorý poukázal na to, že sloboda prejavu končí tam, kde takýto prejav už zasahuje do práv a oprávnených záujmov inej osoby, pretože aj podľa súdu prvého stupňa prejav osoby, ktorý je spôsobilý privodiť ujmu inej osoby v zamestnaní, a ktorý jej strpčuje život drobnými priekmi, nemôže požívať právnu ochranu.

Krajský súd považoval za neopodstatnenú aj námietku žalobcu, ktorou poukazoval na skutočnosť, že sa svojím konaním nemohol dopustiť priestupku proti občianskemu spolunažívaniu z dôvodu neexistencie zavinenia v podobe úmyslu, k čomu súd uviedol, že na úmyselné zavinenie postačuje aj nepriamy úmysel, ktorý žalobca naplnil tým, že sa neuspokojil s odpoveďou na jeho prvý list a napriek tomu, že zamestnávateľ ho informoval o tom, že nie je dôvod na prijatie žiadnych opatrení voči Y. W., pokračoval žalobca v písaní ďalších listov, čím sa dopustil konania, ktoré porušuje záujem chránený zákonom o priestupkoch na pokojnom občianskom spolunažívaní a pre prípad, že tento záujem poruší, bol s tým žalobca uzročený.

Súd prvého stupňa sa plne stotožnil so záverom žalovaného, že žalobca si mal vzhľadom na svoje

vzdelanie uvedomiť, že jeho konanie bolo objektívne spôsobilé privodiť ujmu Y. W., nakoľko bola ohrozená jej ľudská dôstojnosť a občianska česť predovšetkým tým, že žalobca opakovane podával podnety jej zamestnávateľovi ohľadne prijatia opatrenia voči nej, vyvolal v nej pocit strachu zo straty zamestnania, pretože musela absolvovať trikrát pohovor s nadriadenými v súvislosti s listami obvineného. Žalobca sa teda dopustil schválností, ktorými sťažil život inému občanovi.

Za nedôvodnú považoval súd aj námietku o tom, že správny orgán nedoplnil dokazovanie v zmysle jeho návrhu a nezabezpečil do administratívneho spisu ďalšie dôkazy, pretože podľa súdu nebolo potrebné dopĺňať dokazovanie, nakoľko žalobca nepopieral písanie listov. Navyše súd nemal dôvod pochybovať o obsahu písomnej korešpondencie, ktorá je súčasťou vyšetrovacieho spisu Obvodného oddelenia PZ Veľký Krtíš s tým, že ani žalobca nenamietal nesprávnosť v popise skutkového stavu a ani netvrdil, aké ďalšie skutočnosti by mali byť po doplnení dokazovania preukázané.

Na základe uvedeného krajský súd žalobu žalobcu zamietol.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku krajského súdu s uvedením, že s rozsudkom nesúhlasí v celom rozsahu. Spolu s odvolaním doručil aj podanie označené ako „Námietky proti postupu súdu“, ktorým namietal, že mu ako účastníkovi konania nebolo umožnené nazrieť do súdneho spisu.

Na základe výzvy krajského súdu žalobca doručil doplnenie odvolania. V ňom uviedol, že rozhodnutie krajského súdu napáda v celom rozsahu, nakoľko ho považuje za nesprávne v tom, že je vo vzťahu k nemu nespravodlivé, nekorešpondujúce s dôkazmi, ktoré sú obsiahnuté v súdnom spise, preto je podľa žalobcu po právnej stránke nesprávne, vychádza z nesprávneho skutkového zistenia a aj z nesprávneho právneho záveru.

Napadnuté rozhodnutie považoval za nesprávne, pretože jeho konaním v súvislosti s písaním listov súkromnej spoločnosti sa nedopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, pretože sa nejedná o zavinené konanie, a teda v súvislosti s písaním listov súkromnej spoločnosti nekonal protizákonne.

Zdôraznil, že práve zamestnankyňa súkromnej spoločnosti svojim konaním v podobe verbálneho brutálneho útoku smerujúceho voči starému dôchodcovi ako klientovi pri vybavovaní reklamácie mu spôsobila taký stres a šok, ktorých následky pociťuje aj v súčasnej dobe, pričom tento následok je v hrubom nepomere voči takému následku, ktorý vznikol zamestnankyni spoločnosti pri nezáväznom pohovore a pri napísaní záznamu z dôvodu prešetrovania podnetu voči jej správaniu, chovaniu a vystupovaniu voči zákazníkovi, čoho dôkazom má byť aj tá skutočnosť, že nikde v súdnom spise sa nenachádza žiadny dôkaz o tom, že by jej vznikol nejaký škodlivý následok.

Uviedol, že štátne orgány nemali vo veci konať, lebo vo veci sa nejednalo o priestupok ani žiadne protiprávne konanie, a preto nebolo v právomoci štátnych orgánov konať vo veci napadnutého reklamačného konania, ale celú vec v rámci svojej kompetencie mala vybaviť súkromná spoločnosť.

Poznamenal, že vedenie súkromnej spoločnosti na jeho žiadosť o prijatie opatrenia voči zamestnankyni spoločnosti zo dňa 31.08.2012 neodpovedalo riadne ale zmätočne, na základe jeho žiadosti zo dňa 01.10.2013 odmietlo s ním jednať, a preto proti svojej vôli bol nútený dožadovať sa spresnenia jednotlivých odpovedí, a keďže vec nešla vybaviť inak, bol nútený proti svojej vôli písať listy spoločnosti, nakoľko podľa ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané.

Ďalej zhodnotil, že spoločnosť sa zbavila svojej zodpovednosti konať a rozhodnúť v súvislosti s priebehom a výsledkom reklamačného konania a celú vec formou trestného oznámenia voči žalobcovi presunula na štátne orgány a to políciu, prokuratúru, okresné úrady, ktoré vo veci reklamačného konania konali ďalej, pričom voči žalobcovi bola vyvedená právna zodpovednosť, ale poškodenému

klientovi sa doposiaľ nikto neospravedlnil, ani neprejavil náznak ľútosti nad tým, čo sa mu stalo a aké následky to na ňom zanechalo.

Postup súdu považoval za nesprávny preto, lebo nevyhovelo jeho žalobe, hoci bol v práve na jej vyhodenie. Postup súdu považoval za nesprávny ďalej v tom, že do súčasnej doby nerozhodol o jeho námietkach proti postupu súdu zo dňa 11.12.2014, ktoré bolo súdu doručené dňa 15.12.2014. Konštatoval, že na základe všetkých dôkazov v spise je jednoznačne preukázané, že samotné písanie listov nie je možné považovať za priestupok, a tiež nie je možné trpieť takéto nevychované správanie Y. W. voči zákazníkovi pri uplatňovaní svojich nárokov. Postup súdu považoval za nesprávny aj v tom, že tento vo svojom rozhodnutí neprihliadal na takú závažnú vec, že podnet na celé trestné, priestupkové a následne súdne konanie vyvolala Y. W. svojim správaním voči zákazníkovi, a tiež nečinnosť jej zamestnávateľa pri riešení celej veci. Mal za to, že menovaná svojim správaním voči osobe staršieho veku v súvislosti s výkonom svojho povolania svojim správaním zasiahla do jeho cti a osobnej dôstojnosti, hoci si uplatňoval len svoje právo na vybavenie reklamácie, pričom toto jej správanie bolo agresívne a hlučné. Postup súdu považoval za nesprávny aj preto, že súd riadne nepracoval s dôkazmi v spise a následne vydal rozsudok, ktorého obsah je v rozpore s dôkazmi v spise.

Namietal tvrdenie súdu, že mu zamestnávateľ dal odpoveď na jeho prvý list. Namietal tvrdenie, že konal z vlastnej iniciatívy dôvodiť, že zo všetkých jeho výpovedí jednoznačne vyplýva, že U. G. mu kývnutím ruky dal pre neho zrozumiteľný súhlas na vybavenie celej veci, teda na základe žalobcovho návrhu takýmto spôsobom vznikla dohoda, že celú vec vybaví, teda konal na základe konkludentného prejavu súhlasu. Namietal, že svojimi opakovanými podnetmi vyvolal pocit strachu u menovanej zo straty zamestnania, pričom toto tvrdenie súdu považoval za nelogické vzhľadom na to, že zamestnávateľ zaujal také stanovisko, že neporušila žiadne interné predpisy, a preto nie je dôvod na prijatie opatrení voči menovanej, teda nemohla mať žiadny pocit strachu zo straty zamestnania. Namietal skutočnosť, že menovaná trikrát absolvovala pohovor s nadriadenými, nakoľko v spise takýto dôkaz o vykonaných pohovoroch chýba, nikde v spise nie je dôkaz o tom kto, kedy, kde a s akým záverom vykonal s menovanou pohovor.

Namietal, že písaním listov menovanej sťažil život, keď nie je rozvedené, ako sa toto sťaženie života prejavilo na jej súkromnom živote, alebo v pracovnom zaradení, keďže zo spisového materiálu nie je zrejmé o aké sťaženia života sa u menovanej jedná, keď s ňou iba vykonal iba bežný pohovor, o ktorom ani len záznam nebol vykonaný.

Na základe uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

Zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril v podaní zo dňa 17.02.2015. V ňom uviedol, že so skutočnosťami namietanými žalobcom v odvolaní sa už vysporiadali tak správne orgány v konaní o priestupku, ako aj súd, ktorý napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu zamietol. Správne orgány pri svojom rozhodovaní ťažiskovo vychádzali z výpovedí žalobcu, svedkov Y. W. a N. W., ako aj z korešpondencie žalobcu so zamestnávateľským subjektom svedkyne Y. W., ktorá je zadokumentovaná vo vyšetrovacom spise Obvodného oddelenia Policajného zboru vo Veľkom Krtíši, ČVS: ORP-468/VK-VK-2013.

Žalovaný správny orgán na tomto mieste akcentuje, že k zasielaniu predmetných listov žalobcom zamestnávateľovi Y. W. dochádzalo opakovane aj po tom, ako bol žalobca o výsledku vybavenia jeho podnetu opakovane písomne upovedomený, okrem iného aj listom zo dňa 11.09.2012, ktorý mu bol podľa jeho vlastného vyjadrenia doručený dňa 13.09.2012. Napriek tomu však žalobca pokračoval v písaní a doručovaní listov zamestnávateľovi Y. W., v ktorých sa opätovne domáhal prijatia opatrení voči menovanej v tej istej veci, t. j. pre údajné nevhodné správanie voči zákazníkovi U. G. pri uplatňovaní

reklamácie vodomeru v roku 2010, pričom podľa názoru žalovaného je možné z obsahu týchto listov vyvodiť záver, že sa zo strany žalobcu jednalo o zjavne šikanózne konanie. Predmetné konanie žalobcu je podľa názoru žalovaného možné vnímať aj v kontexte jeho výpovede pred orgánom PZ vo Veľkom Krtíši dňa 02.10.2013, v ktorom uviedol, že s Y. W. v minulosti býval v jednom dome a mal s ňou v detstve aj v dospelosti konflikty. Tvrdenia žalobcu v podanom odvolaní sa mu preto javili ako účelové v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok. Vzhľadom na uvedené sa žalovaný stotožnil so záverom, ku ktorému dospel krajský súd v napadnutom rozsudku a navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho rozhodnutia

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. OU-VK-OVVS-2013/01776/447 zo dňa 10.12.2013 uložil žalobcovi za spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu iným hrubým správaním a schválnosťami podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil tým, že v mesiaci september roku 2012 riaditeľovi závodu Stredoslovenská vodárenská prevádzková spoločnosť a.s., závod 05 Veľký Krtíš doručil list, ktorým žiadal o postihnutie Y. W., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom D. za jej nevhodné správanie voči zákazníkovi U. G. z Q., pričom uvedená vec bola zamestnávateľom v roku 2012 prešetrená ako neopodstatnená, avšak v priebehu rokov 2012 a 2013 naďalej doručoval jej zamestnávateľovi listy, ktorými žiadal, aby bola za nejaké nevhodné správanie voči zákazníkovi U. G. postihnutá, zamestnávateľ vec opäť prešetril s tým, že k žiadnemu nevhodnému správaniu voči zákazníkovi U. G. zo strany Y. W. nedošlo, ako sankciu pokarhanie.

Správny orgán prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že podkladom na vydanie rozhodnutia boli výpovede žalobcu, svedkov a vyšetrovací spis OO PZ Veľký Krtíš, ktorého súčasťou je aj písomná korešpondencia od žalobcu Stredoslovenskej vodárenskej prevádzkovej spoločnosti, a.s. závod 05 Veľký Krtíš, resp. Banská Bystrica - zamestnávateľovi Y. W..

Správny orgán po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalobca si mal vzhľadom na svoje vzdelanie uvedomiť, že svojím konaním - opakovanými podnetmi na prijatie opatrenia za nevhodné a neetické správanie p. W. môže narušiť zákonom chránený záujem, vzhľadom na to, že prijať opatrenia voči nej žiadal len na základe nepodloženého tvrdenia dotknutej osoby p. G..

Správny orgán vyslovil názor, že konanie obvineného bolo objektívne spôsobilé privodiť ujmu svedkyňi p. W., nakoľko bola ohrozená jej ľudská dôstojnosť a občianska česť. Žalobca síce uviedol, že v listoch vyjadril len svoj názor, že zo správania, chovania a vystupovania p. W. voči p. G. jednoznačne vyplýva, že z jej strany došlo k neoprávnenému zásahu do zákonom chráneného práva na ochranu jeho osobnosti, avšak ani v jednom liste pri tomto konštatovaní neuviedol, že sa jedná len o jeho názor, skôr sa jednalo z jeho strany o vyslovenie viny p. W. v spojení s návrhom o jej postihnutie formou prijatia opatrenia voči nej.

Bez povšimnutia neostala ani skutočnosť, že nevhodné správanie p. W. voči zákazníkovi nebolo nikdy preukázané, no žalobca naďalej podával podnety zamestnávateľovi p. W., navyše v jednom z listov zaslanom p. W. v jej zamestnaní ju vyzval, aby sa p. G. ospravedlnila za skutok, ktorý nebol preukázaný. Predmetnú výzvu žalobca zaslal aj na Obecný úrad v obci Veľká Čalomija ako aj starostovi obce, pričom p. W. tam už nebýva 40 rokov a chodí tam sporadicky na návštevy.

Správny orgán mal za to, že zaslaním uvedenej výzvy na obecný úrad žalobca ohrozil jej vážnosť pred zamestnancami obecného úradu ako aj pred starostom obce, keďže obsahom listu boli nepreukázané tvrdenia a tým pádom ju ukázali v zlom svetle.

V ďalšom liste zo dňa 08.08.2013 žalobca naznačil, že v prípade ak budú zistené od občanov poznatky o agresívnom a nevhodnom správaní p. W. aj v rámci susedských vzťahov, prípadne občianskeho spolunažívania v mieste jej bydliska môže byť jej správanie, chovanie a vystupovanie voči spoluobčanom

a iným fyzickým osobám riešené komplexne a to po stránke právnej aj zdravotnej. Dôkazom toho, že obvinený aktívne vyhľadával možnosti získania informácií o správaní p. W. je skutočnosť, že prostredníctvom zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám požiadal správny orgán o poskytnutie výpisu z evidencie priestupkov na jej osobu, pričom vo svojej výpovedi uviedol, že nebude aktívne vyhľadávať poznatky na p. W..

Správny orgán pri vydaní rozhodnutia vychádzal aj z toho, že k úmyselnému narušeniu občianskeho spolunažívania schválnosťami musí ísť preukázateľne o minimálne dve alebo viac po sebe nasledujúcich činností, ktorými obvinený sťažuje život inému človeku. Tým, že žalobca opakovane podával podnety zamestnávateľovi p. W. ohľadne prijatia opatrenia voči nej, vyvolal v nej pocit strachu zo straty zamestnania a dostal ju do nepríjemnej situácie, keď musela absolvovať trikrát pohovor v súvislosti s listami obvineného.

Správny orgán pri uložení sankcie prihliadal na to, že žalobca do dnešnej doby nebol riešený v priestupkovom konaní a viedol riadny život. Konaním žalobcu bola spôsobená p. W. len nepatrná ujma tým, že bola nútená absolvovať tri pohovory s tromi rôznymi riadiacimi zložkami, navyše sa musela písomne vyjadriť k podnetu obvineného, pričom na základe nepodloženého tvrdenia si musela chrániť svoju dobrú povesť, ktorá bola v ohrození nie len v zamestnaní, ale aj na Obecnom úrade v obci Veľká Čalomija. Okrem absolvovania pohovorov p. W. neutrpela inú ujmu, teda nebola prepustená, preložená alebo inak znevýhodnená vo svojom zamestnaní. Na základe uvedeného správny orgán uložil žalobcovi sankciu - pokarhanie, čo považuje za postačujúce k jeho náprave.

Záverom skonštatoval, že hodnotil dôkazy jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach a žalobcu uznal vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný ako príslušný odvolací orgán rozhodol o odvolaní, ktoré podal žalobca proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa tak, že zmenil výrok rozhodnutia tak, že za slovami „zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu“ sa zostávajúca časť právnej a skutkovej vety výroku nahradila nasledovným znením: „schválnosťami podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch), ktorého sa dopustil tým, že dňa 10.09.2012 doručil spoločnosti Stredoslovenská vodárenská prevádzková spoločnosť, a. s., Banícka 39, 990 01 Veľký Krtíš list, ktorým žiadal o prijatie opatrenia voči zamestnankyni Y. W., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom D. za jej nevhodné správanie voči zákazníkovi U. G. z Q., pričom uvedená vec bola zamestnávateľom v roku 2012 prešetrená ako neopodstatnená, avšak v priebehu rokov 2012 a 2013 naďalej doručoval jej zamestnávateľovi listy, ktorými poukazoval na jej nevhodné správanie voči zákazníkovi U. G. z Q.“ Výrok prvostupňového rozhodnutia v ostatných častiach ponechal v platnosti.

Žalovaný uviedol, že ako odvolací orgán preskúmal odvolanie žalobcu, napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, celý spisový materiál, zhodnotil vykonané dokazovanie, priebeh prvostupňového konania a stotožnil sa so záverom prvostupňového správneho orgánu, v zmysle ktorého konanie zakladajúce zodpovednosť za priestupok bolo žalobcovi preukázané, ktoré po právnej stránke vykazuje znaky priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, v dôsledku čoho bola žalobcovi vyvedená administratívnoprávna zodpovednosť za priestupok.

Poznamenal, že v predmetnej veci neboli sporné skutkové okolnosti prípadu, nakoľko sám žalobca sa k písaniu listov priznal.

Pri právnom posudzovaní veci odvolací orgán vychádzal zo skutočnosti, že listy, ktoré písal žalobca zamestnávateľovi, smerovali voči údajnému nevhodnému správaniu Y. W., týchto listov bolo viac (teda nie len jeden) a boli spôsobilé privodiť ujmu Y. W..

Žalovaný mal za to, že písaním listov, ktorých obsahom bolo údajné nevhodné správanie Y. W. voči zákazníkovi U. G. z Q., sa žalobca dopustil schválnosti ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch. Uviedol, že zamestnávateľ ani nie je povinný reagovať na podobné podnety tretích osôb a ak tak robí, koná tak len na základe svojich vlastných interných predpisov a nie na základe všeobecne záväzných právnych predpisov.

K otázke naplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty priestupku odvolací orgán uviedol, že na úmyselné zavinenie postačuje aj nepriamy úmysel vymedzený v ustanovení § 4 ods. 2 písm. b) zákona o priestupkoch, podľa ktorého je priestupok spáchaný úmyselne, ak páchatel vedel, že svojim konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, a pre prípad, že ho poruší alebo ohrozí, bol s tým uzrozumený.

Vykonanie dôkazov, ktoré žalobca navrhol v odôvodnení odvolania, nepovažoval odvolací orgán za potrebné, nakoľko skutkový stav v danom prípade nebol sporný a na základe výpovede žalobcu a svedkov a listov žalobcu bol spoľahlivo zistený.

Odvolací orgán zmenil výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, a to tak, že skutok, za ktorý bol žalobca uznaný vinným vyhodnotil ako schválnosti a nie súčasne ako iné hrubé správanie. Žalobca svojím správaním naplnil znaky skutkovej podstaty jedného priestupku - schválnosti, a teda sa nedopustil zároveň iného hrubého správania. Odvolací orgán ďalej zmenil výrokovú časť rozhodnutia, podľa ktorej mala byť Y. W. za svoje údajné nevhodné správanie postihnutá, nakoľko z vykonaného dokazovania takáto skutočnosť nevyplývala. Žalobca vo svojich listoch nežiadal o postihnutie Y. W., ale o prijatie opatrenia voči jej osobe.

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací orgán skonštatoval, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia. Na základe podkladov zaprotokolovaných v spisovom materiáli sa odvolací orgán stotožnil s názorom prvostupňového správneho orgánu, v zmysle ktorého konanie kladené žalobcovi za vinu mu bolo preukázané, a teda voči nemu bolo možné v prejednávanej veci vyvodiť administratívnoprávnu zodpovednosť za priestupok.

VI.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.03.2016 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom prepísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o priestupkoch, za priestupok možno uložiť tieto sankcie:

- a) pokarhanie,
- b) pokutu,
- c) zákaz činnosti,
- d) prepadnutie vecí.

Podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrážaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch na už uvedenom skutkovom základe.

Ďalej je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, má odvolací súd za preukázané, že žalobca v mesiaci september roku 2012 riaditeľovi závodu Stredoslovenská vodárenská prevádzková spoločnosť a.s., závod 05 Veľký Krtíš doručil list, ktorým žiadal o postihnutie Y. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. za jej nevhodné správanie voči zákazníkovi U. G. z Q., pričom uvedená vec bola zamestnávateľom v roku 2012 prešetrená ako neopodstatnená, avšak v priebehu rokov 2012 a 2013 naďalej doručoval jej zamestnávateľovi listy, ktorými žiadal, aby bola za nejaké nevhodné správanie voči zákazníkovi U. G. postihnutá, zamestnávateľ vec opäť prešetril s tým, že k žiadnemu nevhodnému správaniu voči zákazníkovi U. G. zo strany Y. W. nedošlo.

Rozhodnutím č. OU-VK-OVVS-2013/01776/447 zo dňa 10.12.2013 prvostupňový správny orgán uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch a uložil mu za to pokarhanie.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí, ktorým zmenil prvostupňové správne rozhodnutie len vo vzťahu ku klasifikácii skutku konštatoval, že skutkové okolnosti prípadu neboli sporné, nakoľko sa žalobca k písaniu listov priznal, skutkový stav bol teda spoľahlivo zistený, preto sa stotožnil s názorom prvostupňového správneho orgánu, v zmysle ktorého bolo preukázané konanie kladené žalobcovi za vinu, na základe čoho bolo možné vyvodiť voči žalobcovi administratívnu zodpovednosť za

priestupok.

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu voči preskúmanému rozhodnutiu žalovaného s konštatovaním, že po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že žiadne zo žalobných námietok neboli relevantné privodiť zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného, naopak krajský súd sa plne stotožnil so záverom žalovaného, že žalobca sa svojím konaním dopustil schválností, ktorými sťažil život inému občanovi.

V správnom súdnictve sa súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Pre odvolací súd bolo v konaní nesporné, že žalobca sa priestupku dopustil tak, ako to bolo ustálené správnymi orgánmi s poukazom na skutočnosť, že žalobca konanie kladené mu za vinu nikdy nepoprel práve naopak, k písaniu listov sa sám priznal, dokonca ani nepredložil dôkaz, ktorý by spochybňoval jeho vinu.

Odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že v prerokúvanom prípade len výpoveď žalobcu, ktorý namietal, že skutok bol vyhodnotený po právnej stránke nesprávne, že sa nedopustil skutku tak, ako bol uvedený vo výrokovej časti a že konanie nie je priestupkom s ohľadom na absenciu zavinenia vo forme úmyslu, stála proti dôkazným prostriedkom obsiahnutým v spisovom materiáli, ktoré v zásade neboli spochybnené. Odvolací súd považoval námietky žalobcu ohľadom jeho protiprávneho konania, ktoré mal vychádzať z pripojeného spisového materiálu za spoľahlivo zistené uvedené v odvolaní za nedôvodné, podložené len subjektívnymi pocitmi žalobcu.

Správne orgány a teda aj žalovaný správne vyhodnotili dôkazy a zistili, že žalobca sa svojím konaním dopustil priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch.

Odvolací súd má zato, že krajský súd dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti rozhodnutia žalovaného i jemu predchádzajúceho rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

Nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správnenému názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.